

[Justitsministeren.]

ført i forrige århundrede, er forbundet med forholdsvis store udgifter. Justitsministeriet har derfor med politiets og fængselspersonalets organisationer optaget spørgsmålet om at nedlægge visse af de mindste og dårligst indrettede arresthuse til en drøftelse.

Efter aftale med justitsministeriet har rigspolitichefen den 10. februar 1975 hørt de politimestre, der som arrestinspektører berøres af nedlæggelsesplanerne, og med henblik på tilvejebringelse af sammenligningsmateriale en række politimestre i politikredse, der i dag ikke råder over eget arresthus. Denne undersøgelse skal belyse de pågældende politikredses benyttelse af arresthusene gennem en periode og dermed, om en nedlæggelse af de nævnte mindre arresthuse vil påføre politiet væsentlige ulemper i arbejdet. Først når dette undersøgelsesmateriale er bearbejdet hos rigspolitichefen, vil justitsministeriet kunne tage stilling til, i hvilket omfang der kan blive tale om nedlæggelse af arresthuse. I justitsministeriets overvejelser herom vil selvsagt med betydelig vægt indgå, at der ikke ved eventuelle nedlæggelser skabes urimelige vanskeligheder for politiets arbejde.

På denne baggrund kan jeg i dag kun sige, at der ingen beslutning er truffet, og at man endnu ikke har det materiale, som skal til, før en beslutning kan træffes.

Og så vil jeg gerne om de rent principielle bemærkninger, som hr. Ingomar Petersen gjorde angående egnsudvikling og rationalisering sige, at dem forstår jeg helt ud og til bunds. Det tror jeg, alle gør, som kender lidt til egnsudviklingsarbejde. Men jeg er nødt til også at gøre opmærksom på, at når dette ting pålægger et departement ganske alvorlige restriktioner med hensyn til anvendelse af økonomiske midler, så er man simpelt hen tvunget til at anvende disse midler på den bedst mulige måde. Dette er den egentlige årsag bag administrationen, og hvis det er det spørgsmål, hr. Ingomar Petersen har haft lyst til at gøre dette høje folketing opmærksom på, kan jeg da kun glædes over det.

Ingomar Petersen (RV):

Jeg synes nok, at justitsministeren slap lidt let om ved det med de sidste bemærkninger om, at dette folketing har pålagt et

bestemt departement at gøre sådan og sådan. Hvis det forslag, som justitsministeren sagde, først skal drøftes med politiet, inden man virkelig træffer beslutninger, beroliger det mig noget. Det er da rigtigt, at det vil indebære nogle besparelser for kriminalforsorgen, bl. a. på det personalemæssige område, men der er ingen tvivl om, at det vil medføre meget store ulemper for politiet, og det kunne godt være, at det, man sparede inden for kriminalforsorgen, kom man til at bevilge yderligere inden for politiet.

Der er jo mange problemer i denne sag. Bare ved anholdelser på grund af sigtelser eller af hensyn til en detentionsanbringelse, som jo ofte finder sted om aftenen eller om natten, hvor politiet har forholdsvis lidt personale til rådighed på grund af andre opgaver, skal politiet anvende megen værdifuld arbejdstid til transport, hvor man efter den nugældende ordning har arresten i umiddelbar nærhed. Ved afhøring af varetægtsfanger skal der være afhentning i arresten og tilbageførelse til arresten på samme måde, ofte på ubejlelige tidspunkter, og her til anvendes mange polititimer. Det samme gælder jo ved fremstilling til retsmøder. Advokater, der som forsvarere jævnligt skal have kontakt med deres fængslede klienter, får yderligere vanskeligheder ved at skulle bruge tid til at køre en længere strækning til og fra arresten i en anden by. Hertil kommer vel også, at de indsattes pårørende får besværlighed med adgangen til at besøge de tvangsanbragte.

Jeg vil meget anmode om, at justitsministeren virkelig vil have et vågent øje for de personalemæssige konsekvenser. Det kan komme til at gå ud over politiet, hvis man gennemfører dette med nedlægning af arresthusene for at spare nogle penge inden for kriminalforsorgen.

Justitsministeren (Orla Møller):

Jeg kan forhåbentlig berolige hr. Ingomar Petersen med at sige, at naturligvis vil alle de forskellige ting, som blev nævnt i det sidste indlæg, også indgå i overvejelserne. Det siger sig selv, at de, der skal vurdere denne sag og lægge den på mit bord til sin tid, kender alle disse ting i detaljer, og de vil blive vurderet hele vejen igennem hele systemet.

Derfor kan jeg absolut ikke affinde mig